

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

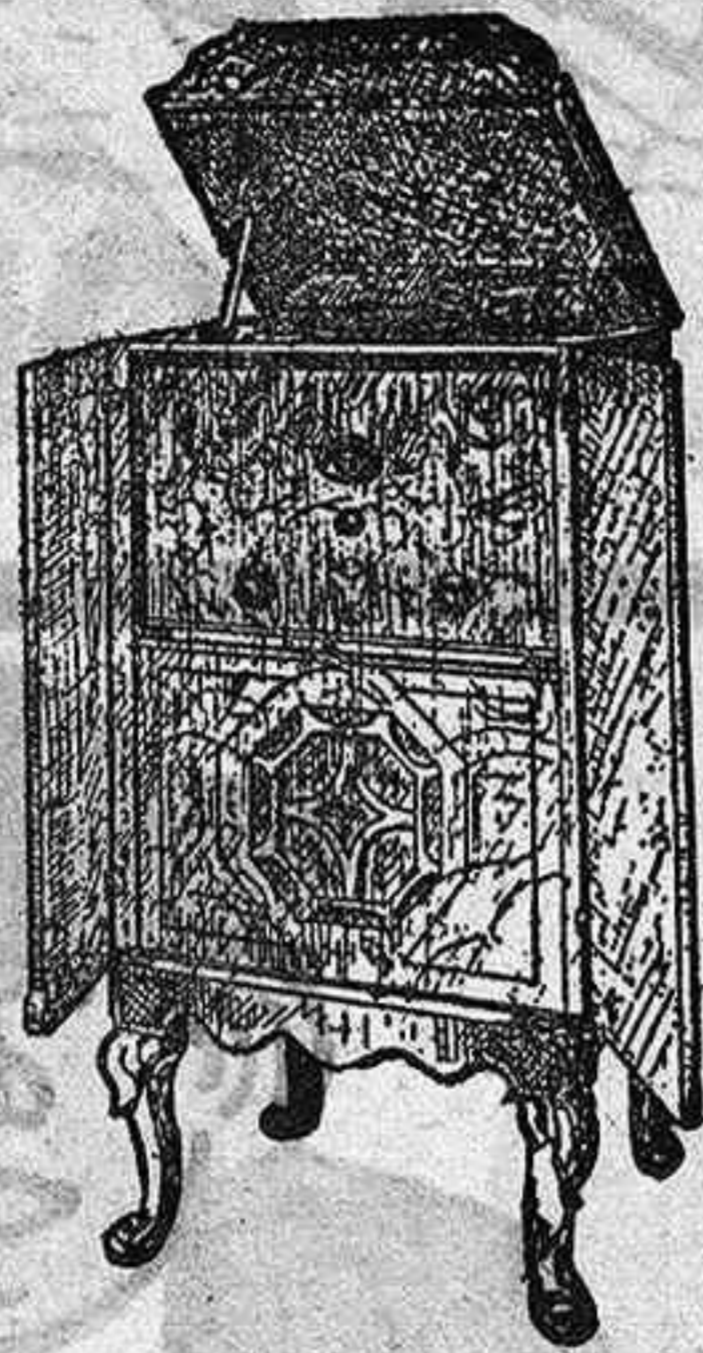

Els "frères ignorantins"

—Ens ha ben aixafat la guitarra, aquesta llei d'Associacions!..
—Sort que el Suprem Aixafador de Gitarres, que tot ho pot, ho ha decidit així.

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:
900
PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES
impureses de la sang - Debilitat nerviosa
Prou sortir inútilment de les dites malalties
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRÉ

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els *Catzets del Doctor Solvré*. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

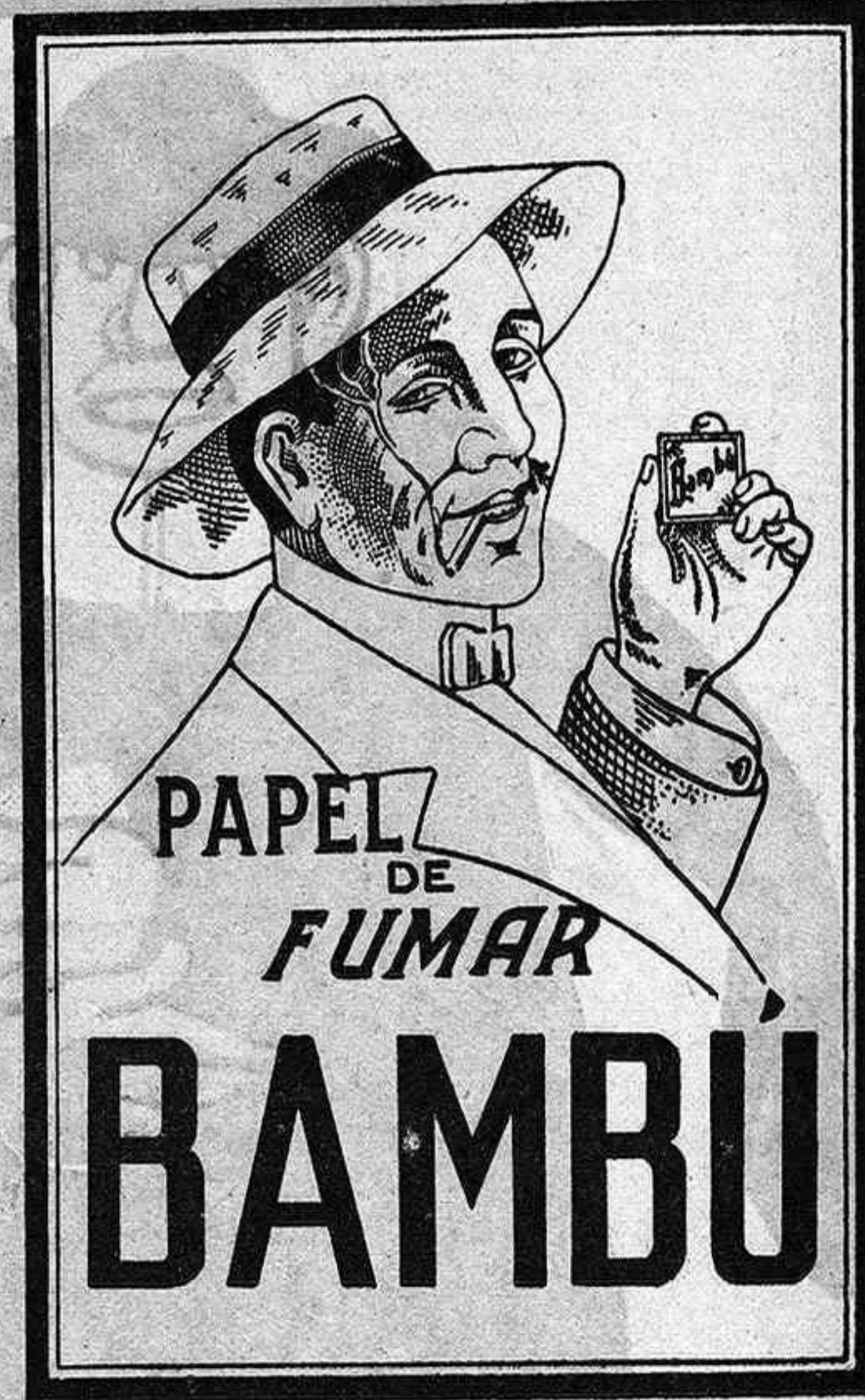
siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avari si), *eccemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *articularia*, etc., malalties que tenen per causes humors, vici o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Pindoles depuratives del Dr. Solvré*, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polacions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Grages potencials del Dr. Solvré*. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulles tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: *Pessecs* 5'80 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq*, carrer de Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortollament, tractament i guariment de les dites malalties.

PAPEL
DE
FUMAR
BAMBU

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Des del balcó principal del palau del Parlament de Catalunya, hom guaita el panoramà de delícia de Barcelona. A l'esquerra hi ha l'alt del cim de Montjuïc, el més tètric i el més sinistre. Va ésser en aquells camps, avui jardins amables, hortets sentimentals, zones sense amo ni amic, que esperen la decisió general per a ésser transformades en passetjos i "squares", va ésser en aquelles pujades i baixades on Catalunya va perdre les seves llibertats. Va ésser des d'allí que un Felip V, per a enderrocar la vitalitat de Catalunya, i va ésser des d'allí que el darrer Borbón, passejant amb el senyor Cambó, amb el senyor Arlegui, amb el senyor marquès d'Alèlla i amb el general Martínez Anido, va dir aquella frase dedicada al marquès de Viana, sempre tan fàcil i plegable a una confiança o a la busca i captura de la dona que li hagués agradat, en el dia, al monarca darrer d'Espanya va dir: "Y, ¿cómo han dejado rcecer esto tanto?", com a repte a la política dels seus caps de govern que havien enlairat la ciutat cap a la força i la dignitat històrica. Hom veia Montjuïc avui mig de color morat, en l'hora mitjana de la tarda, tot esperant que sortís del vell Palau de la Generalitat la comitiva illustre del nou Govern de Catalunya. I davant d'ell tenia un sol que jeia damunt els camps del Prat. El sol se'n anava avui deixant damunt les pedres aquell rosat suau de la tardor. Un poeta fàcil a les imatges grandiloqüents, podria dir que se'n anava amb el dolor de no poder presenciar el final de la festa. Cap a la dreta, s'ovirava el panorama del cim de Collcerola, de la gran serra barcelonina, que serveix de fons escenogràfic a la ciutat magnífica i mediterrània. En tota aquella extensió hi havia una Ciutat que era tot un poble, i que amb un petit "hirterland", treballador, pacífic, honest, rural, havia sabut mantenir la tradició d'una gran nacionalitat i l'orfebreria d'una noble cultura... Els jardins de la Ciutadella s'omplen de multituds alegres. Les multituds de Catalunya no són tristes i sinistres, com les havia vist Joan Maragall. Allò de "les tristes democràcies" no ho havia arribat a comprendre mai. Aquestes democràcies de Barcelona tenen tot l'aire d'estar sempre de festa, fins en les hores responsables i dramàtiques d'una revolució o d'una rebellia. Heu-vos ací Barcelona. Com? No; tot Catalunya. Heu-vos ací la gent de l'Empordà, del camp de Tarragona, incorporada al fet català, amb una frisànça potser superior als dels pobles saturats d'entusiasme, de les fortes terres de la Seu i de les amples zones industrials de Bar-

celona. Han baixat per a veure el pas dels diputats, per a veure el pas del Govern, per a sentir per l'altaveu els discursos dels homes de Catalunya, si és que n'hi havia... Avui, l'estàtua, de Llimona, "Solitud", ajassada entre l'aigua quietà d'un estany de fantasia, es troba voltada d'una multitud entusiasta. No li escau avui el nom, ni el gest de lassament. Ní tot el jardí, romàntic i amable, té avui aquell to que li dona el marge solitari dels altres dies. Hí ha gent que fa de fruit i flor dels arbres, gent que ha convertit en negre agitat els jardinetes i les voreres... Allà hi ha un poble congregat, entusiasta, una mica literari, una mica teatral. I aquest poble espera del nou Parlament de Catalunya, si no la felicitat completa, si més no, una directiva moderna i nova. La felicitat completa! Són molts els demagogs que la pogueren prometre en les hores electorals, perquè hi ha propagandistes que no tenen noció clara del què és oferir facilitat a tot com a esqué per a obtenir vots. Les multituds són senzilles, i arriben a creure que les coses són fàcils. Avui són aquí perquè esperen del Parlament de Catalunya la resolució completa de tots els amargs problemes de la vida. No; no és això. Va dir-ho Alcalà Zamora: "La República no harà felices a los hombres; lo que les harà es dignos". L'Estatut no ha de resoldre-ho tot. La vida és una continuïtat de problemes. Però el que farà Catalunya és cuitar a facilitar solucions que abans s'adormien en els calaixos d'una burocràcia desconixedora de la vitalitat catalana. Ja és molt. Cal retornar al reconeixement de les velles famílies racials. Havia estat una política en el passat el concentrar a grans Estats i nacionalitats, perquè es suposava que els grans marges estatutaris evitarien guerres i discussions internacionals. Ha estat el contrari, i s'ha produït la topada bellica més criminal i vergonyant del món. Cal retornar a la reconstrucció de les velles nacionalitats polítiques, que potser faran una política menys bellica i més digna.

Catalunya, en la seva hora inicia una vida nova. No l'han dut els vells que quan es veien a prop de l'autonomia la jugaven a una qüestió arancelaria o a una política de protectorat. L'han dut uns joves—guiats pel vell i jove alhora Francesc Macià—, que tenen poc més de trenta anys. I per ésser joves i forts, han acceptat íntegra la responsabilitat del Govern inicial de la vida autònoma de Catalunya.

Hora brillant i magnífica. Hora gloriosa. Hora digna. Catalunya hà posat els ulls en aquests homes. Són ardits, intelligents, nobles, honestos. El Parlament s'ha obert. Als dos-cents anys, Catalunya ha guanyat la batalla de Montjuïc.

FRANCESC MADRID

**No deixeu de comprar cada setmana,
"La Campana de Gràcia"**

—Aquesta gent de les dretes tot ho acaben en banquets, però mai es recorden dels molts pobres que s'en van al llit sense sopar.

GLOSSARI

L'ASSAIG GENERAL

No ens referim a l'assaig general de cap comèdia, sinó al del Parlament de Catalunya.

Totes les coses necessiten assaig general després de, abans, haver fet molts assaigs parcials. Absolutament totes les coses necessiten un assaig general. Adhuc el matrimoni que per uns és una cosa tan divertida i que a d'altres resulta tan llastimosa. Hi haurien d'haver assaigs generals del matrimoni. Com n'hi haurien d'haver de tot. Si Primo de Rivera hagués fet un assaig general de la dictadura potser encara no tindriem República—Millor, però, que no l'hagués fet—. Si Cambó hagués obligat a la Lliga a donar un assaig general, no s'hauria equivocat d'una manera tan llastimosa posant-se a les rodes de S. M. Cametes.

L'assaig general és una cosa molt útil i convenient per a tothom: per als facistes—que també fracassen perquè no estan ben assajats—, per als pobres que es tornen rics, per als

rics que es tornen pobres, per als regidors que no saben fer joc net, per als diputats de trinca, per als cavernícoles que no saben adaptar-se a la República, etc., etc.

Per això ens sembla bé aquest assaig general del Parlament de Catalunya. Hi han molts diputats nous de trinca. I aquests diputats nous de trinca han de lluitar amb gats vells: els gats vells de la Lliga—un d'ells, Valls i Taverner ens mereix respecte—que de tan vells ja estan arnats. Però a pesar d'això esgarra'pen.

Aquests diputats nous de trinca convé que facin un bon paper al Parlament de Catalunya. Convé que s'entrenint, que agafin pràctica parlamentària.

Mantes vegades el Parlament és com un camp de batalla. I deu ésser per això que el Parlament s'ha instal·lat al Parc: perquè alguns dels diputats—ja no cal dir-ho: els de la Lliga—estarien més bé en una gàvia. I a les gàvies també es celebren assaigs generals. Els assaigs generals de les gàvies van a càrrec dels domadors.

Aquí, ara, tindrem un bon doma-

dor, haurem de tenir un bon domador: a la República, ja convé, amb tnts enemics, més o menys disfressats de republicà. Disfressats perquè tenen un concepte equivocat del temps i eren que tot l'any és Carnestoltes.

Quan surti aquest número de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, ja s'aurà celebrat l'assaig general i el Parlament de Catalunya rutllarà amb normalitat i alegria.

Nosaltres només podem dir una cosa, però la diem amb tot entusiasme i tota sinceritat: que per molts anys.

VIRAI

A CAU D'ORELLA

UN CAPELLA

El passat dilluns, al Parlament entre els grups de diputats nous de trinca, s'hi veia un capellà. La presència del capellà tenia intrigat tothom. Ningú no sabia d'on havia sortit. Algú deia que s'havia equivocat, que havia entrat per sorpresa.

Però un periodista descobrí la veritat.

Es tractava, senzillament, del senyor Tries de Bes, que, per a fer xirinola, s'havia disfressat.

EL PATRIOTISME DE LA MERCANTIL

El President Macià demanà—la gentileza de no manar, de demanar—que el passat dimarts el comerç tanqués les portes com homenatge al Parlament català.

Però la Cambra Mercantil, aquella Cambra Mercantil que presideix el senyor Cabré, de la Lliga—aquell senyor Cabré que, d'una manera tan sospitosa, deixà d'acudir a l'Ajuntament—digué que no, que s'havia de tenir obert.

En canvi, ahir dijous, dia de la Puríssima, la Cambra Mercantil digué que s'havia de tancar.

Això, senyors, és molt sospitos. Tan sospitos com la desaparició de l'Ajuntament del lliguer Cabré. Això fa pudor de capellà, de cera rànica de sacristia. Això fa pudor de boicot a la República.

Però la República té una llei de defensa! I caldria aplicar-la més sovint!

En començar el Parlament de Catalunya

El passat dimarts va obrir-se el Parlament de Catalunya.

Pel poble, pel poble bon republicà i bon català, el passat dimarts no era dimarts: era diumenge, era dia de festa.

El passat dimarts, tot bon republicà, tot bon català sentia l'ànima vibrant d'alegria de festa, d'alegria de triomf.

El President Macià havia demanat que el dia del passat dimarts fos considerat com de festa, que s'endomassin els balcons, que el poble celebrés d'una manera digna aquest fet transcendental en la vida de Catalunya i de la República: l'apertura del Parlament.

Cal confessar—confessar-ho dolorosament—que en els barris que en diem aristocràtics, els balcons es veien sense una bandera, sense un domàs. Semblaven més freds que mai, més facciosos que mai. Eren els balcons de la nostra burgesia—que és la burgesia més incivil del món—, dels admiradors del rei lladre, dels amics de Crist-rei, dels amics de la Lliga, de la gentussa de la dictadura, que encara té les mans brutes dels negocis bruts de la dictadura.

Eren els balcons dels enemics de la República. Per tant, els enemics de Catalunya, ja que Catalunya sense República no és res.

I en tenim el record, el record amarg, el record dolorós—dolor de

tragèdia—, de quan Catalunya vivia esclavitzada sota les urpes de la monarquia.

Recordeu aquells dies, ressuciteu—per un moment—aquells dies de pesombre: Annual, Xe-Xauen, Primo de Rivera, el cardenal Segura, Martínez Anido, Arlegui, Milans del Bosch, el pistolisme, la col·laboració de la Lliga, la Patronal, Jaca.

Es segur, en canvi, que els que es negaren a donar al dimarts to de dia de festa, celebraren amb tota fastuositat el dijous, diada de la Puríssima.

Com no poden celebrar les mascarades de l'ex-rei, del difunt Primo de Rivera, de tots els altres difunts de la dictadura, alguns dels quals encara són vius. Es a dir: vius, no en són: s'ho pensen. En realitat, el poble ja els ha enterrat.

Malgrat de tot, malgrat dels enemics, del rancor i la incomprensió dels enemics, el passat dimarts fou dia de festa, gran per Catalunya i per la llibertat.

Contra tots els rancors, contra totes les incomprensions, hi ha el fervor del poble, el republicanisme del poble. D'aquest poble de Catalunya, que al costat dels tenders i fabricants de la Lliga només ha sentit pudor de diner—diner de les colònies fabrils que són presidís—, diner de la monarquia, i en canvi, al costat de Francesc Macià ha ressucitat aquelles paraules que un poeta de Catalunya es-

crigué damunt la música magnífica de "La marselesa": "Fills de la terra catalana, abans morir que ésser esclaus".

LLUÍS CAPDEVILA

FITXES

D'UN PETIT CARNET DE BUTXACA

Hi ha una inevitable desproporció entre el que nosaltres som pels altres i el que autènticament som en la nostra intimitat.

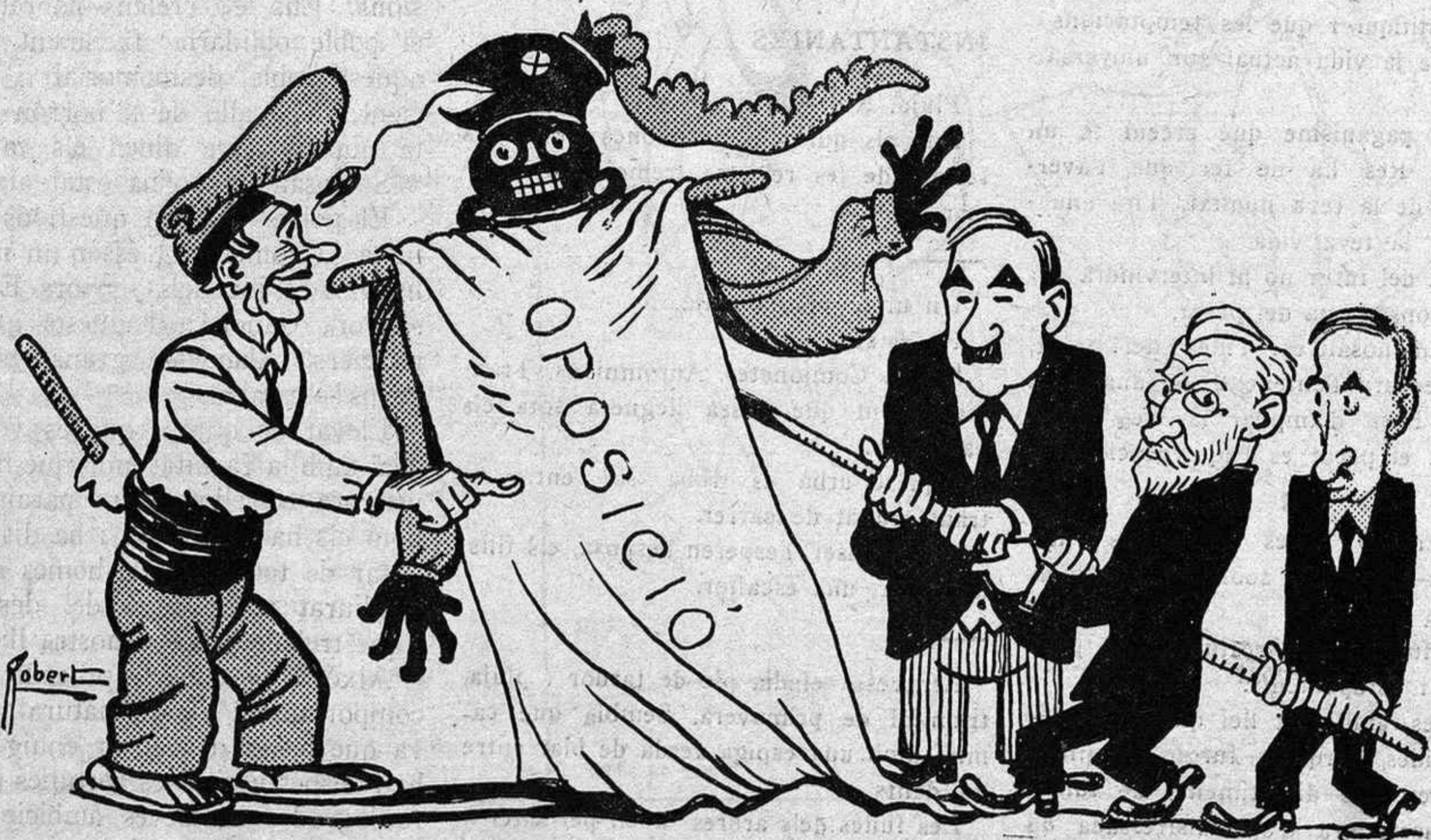
Que sera més savi? Posar-nos la cara nosaltres mateixos o esperar que ens la posin els que ens veuen? En el treball de crearnos un tipus, anem moltes vegades més enllà d'on va la inventiva grotesca de la natura.

Es que creem el nostre tipus pels altres, seriosament. I la creació d'una màscara sempre resulta còmica.

Adhuc ho és la màscara tràgica, si darrera d'ella no hi bramula un autèntic dolor que li dongui la vida de veritat que no te.

Sòcrates ha dit que la veritat s'ensenya.

Què és un home modern? Un, home que veu les coses amb ulls nets, amb ulls de qui acaba d'aparèixer.

L'Esquerra: —Renoï... quina poóó...

PARLAMENT DE CATALUNYA

Entrada en el Parlament de Catalunya dels Sabis de Grècia, dic, de Gràcia

Què és un problema modern? Un ateu tot just sorgit, la resposta del qual resta encara en el futur.

Un problema modern és un planejament de qüestions que qui sap si serien altres si es pogués tenir idea de la resposta que els donarà el demà.

Serà plenament i únicament actual l'home que tingui absoluta consciència de la seva existència de home.

Ara, que la psicoanàlisi sembla que passa un eclipsi, Tomas Man fa l'elogi del que ens ha deixat:

Ha mort les inhibicions estantisses que estrangulaven la joia.

Ha fet que la juventut es donés compte que en la nostra natura no hi ha res que no es justifiqui i que les temptacions i eternes.

El nou paganisme que creem té un significat: Res ha de fer que t'avergonyeixis de la teva nuditat. Tira endavant amb la teva vida.

En l'art del futur no hi intervindrà per a res la consciència del pecat.

Escolïem nosaltres: l'idea del pecat, tal com encara l'entendem, és una idea hebràica. Hem d'ampliar la idea grega del pecat: el pecat és l'equivocació.

No escriguis obres reals—ens han aconçellat—. "Avui, sobretot, la gent fuig de la realitat."

Per a fugir de la realitat Asia pren haschich i estupefaents.

Nosaltres, amb una llei que prohibeix els alcaloides, cerquem fugir-ne enfonsant-nos en uns divertiments de fumeroi, la enervadora d'opi, disressada de riallades.

Surem molt per damunt de Asia.

Univèrsalisme vol dir tolerància i avarietat.

ESCRIURE A "L'ESQUELLA", NO ES AIXO

Ho compremem! Escriure a "L'Esquella de la Torratxa" no és aixó. Estem convençuts que portem molts pocs llegidors al popular setmanari de les Rambles. No som humoristes. No sabem escriure de faisó que ho entengui tothom. No són capaços d'ésser populars. Però "L'Esquella" ha estat per a nosaltres tan acullidora... Que els habituals llegidors del setmanari ens perdonin la dissonància de tot que portem al conjunt en gràcia al poc espai que ocupem.

INSTANTANIES

Pluja. Nit. Fulles seques.

Ens els quioscos, les dones nues dels retrats de les revistes tremolen del primer fred.

Un urbà sota la pluja.

Fa el seu torn.

Autos. Comionetes. Autòmibus. Tranvies. Gent que passa lleugera sota els paraigües.

Aquest urbà es troba sol entre el traüt mullat de carrer.

En un piset' l'esperen l'esposa, els fills, un sopar, una escalfor.

Atravessa el dia ple de tardor i pluja, triomfal de primavera. Sembla que camini amb una espiga verda de blat entre les dents.

Les fulles dels arbres cauen per a fer-li catifa.

Ramón VINYES

Un rei al cos

Nosaltres sempre havíem sentit a dir que, a la vida, quan es sofreix un desengany o s'ensopega amb algun contratemps, l'home posa mal genit i estorna cerca raons.

Doncs, no, senyors.

I en tenim un exemple ben recent.

La Lliga—feu dels nostres omnipotents senyors Canons i senyors Esteves—ha seguit una tàctica que faria rodar el cap a qualsevol.

Tothom sap que a les darreres eleccions—a desgrat d'haver abtingut les minories—no era pas aquest el resultat que havien teixit les seves il·lusions. Ells es creien—pobrets!—que el poble oblidaria fàcilment. I que aquest poble, desmemoriat i inconscient, faria allò de "borrón y cuenta nueva", que diuen els castellans.

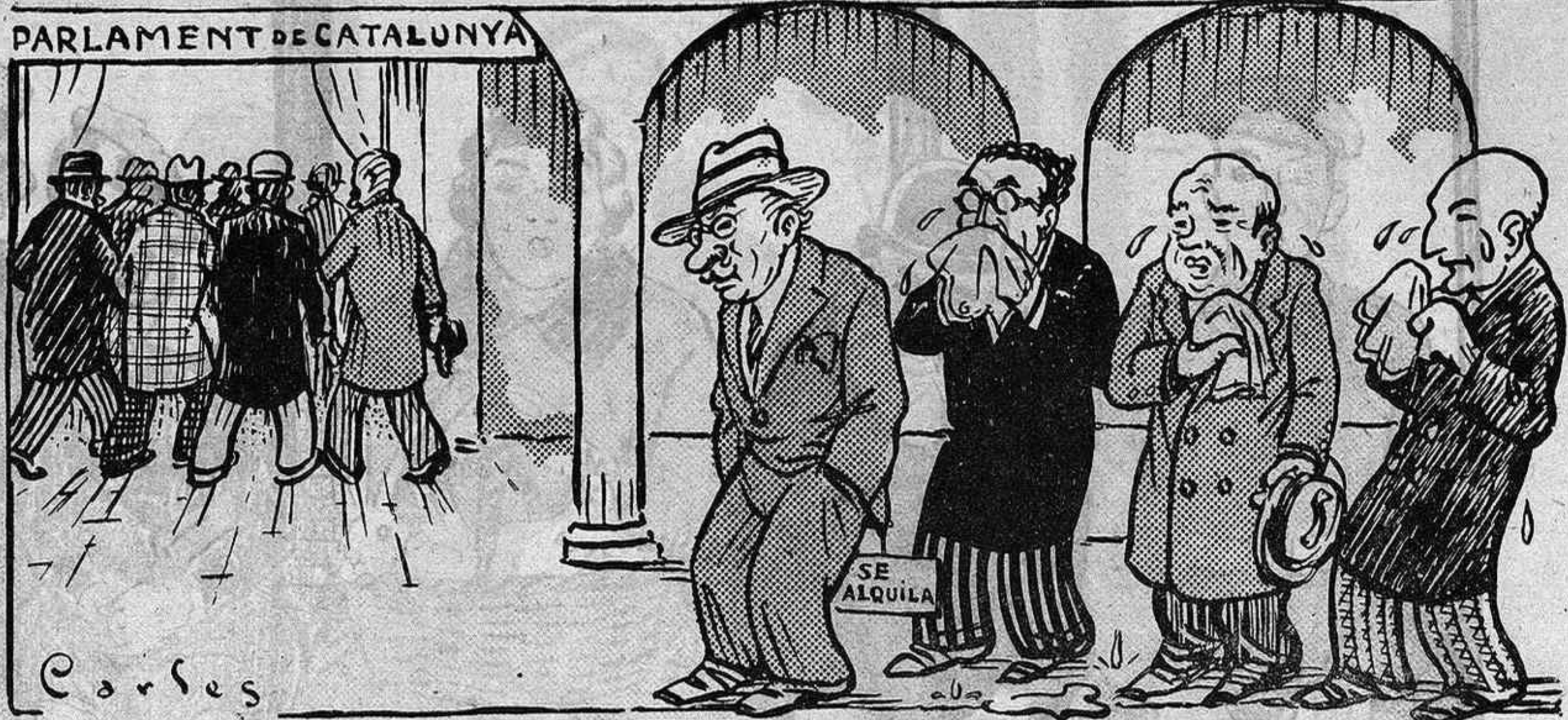
Sortosament no ha estat així.

El poble—que en qüestions de política ja comença a ésser un noi gran ha vist el joc dels senyors Esteves i senyors Canons; d'aquests grans financers; d'aquests grans—ho, molt grans!—catalans.

Llevat de quatre que es venen l'ideal amb la facilitat amb que homi empenyora un rellotge o un paraigua, tothom els ha fet el salt i ha dit: "jo, a pesar de tot, voto els homes que han deslliurat a Espanya del despotisme i que treballen per la nostra llibertat".

Aixó, aquest digne procedir, aquest comportament lògic i natural, sembla que havia de causar enuig als qui han despès veritables fortunes per veure logrades les seves ambicions.

No obstant, ha ocorregut tot el contrari.

Lerroux: —I per veure això em va enviar en Moret a Catalunya a desfer el catalanisme

Els de la Lliga es consideren vencedors. I creient-ho d'aquesta manera no es cansen de celebrar amb festes patriòtico-culinàries el seu "indiscutible" triomf.

Nosaltres trobem perfectament que de tenir una cultura i es consideren els homes que—con: ells—presumen senyors, davant del fracàs no es lliurin a una baralla de bolets i garrotades amb l'adversari. Però d'això a creure que s'hagin de felicitar mútuament, estrenyers amb afecte les mans, donar conferències sota el tema de "per què hem triomfat" i afartar-se de pollastre i de xampany, hi ha tanta diferència com de la nit al dia.

Els partits vençuts i desenganyats, si en un anhel de voler fer l'home i dir als correligionaris que "ara seran més forts que mai" tenien ganes de manifestar-se amb pompa i al redós d'una taula de menjador, havien d'haver triat un lloc addient i redactat la carta del tiberi d'acord amb la raó.

Per exemple, organitzar un àpat a la Font del Cuento hauria estat molt escaient. Com també hauria estat a propòsit un plat de bledes i un bon plat d'estofat. L'estofat, creiem—i ho creiem sincerament—és el plat que d'ara endavant s'haurien d'acostumar a menjar tots els homes de partit que portats pels seus egoismes i les seves ambicions pretenen entorpir o entrebancar l'obra democràtica que els polítics de bona voluntat vénen practicant.

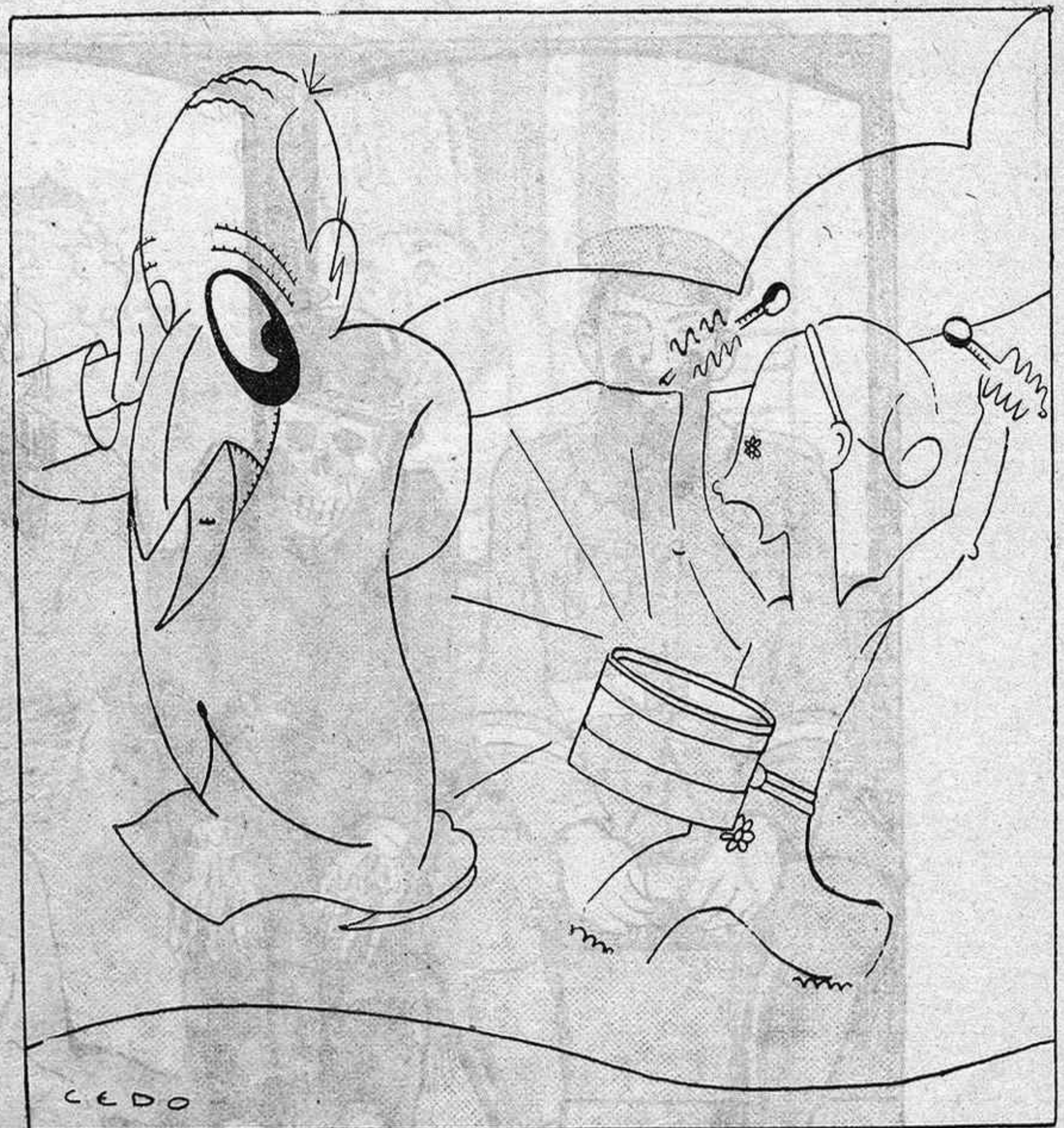
Però, vaja, a nosaltres no hi ha qui ens faci beure a galet.

La Lliga, com l'home que a la vida sofreix un desengany, té mal gènit i la cara llarga; tan llargà que li arriba als peus.

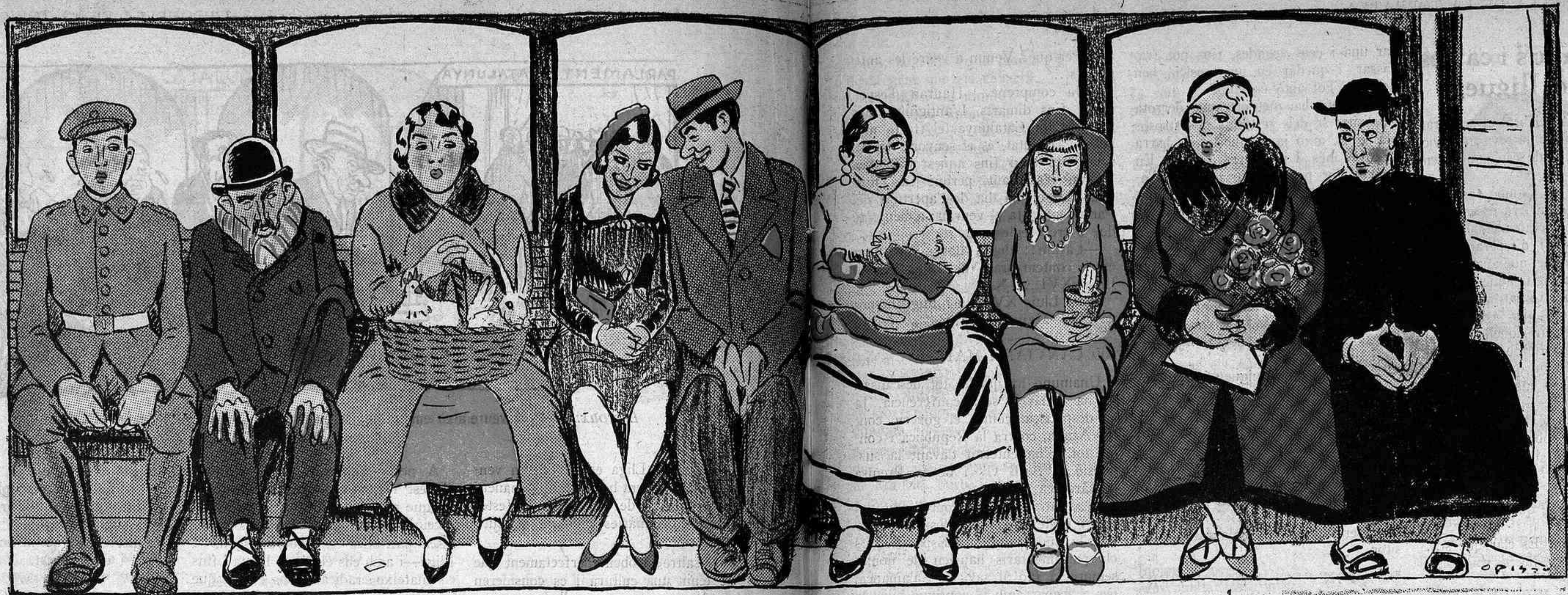
A pesar d'aquesta rialla jesuítica, d'aquest tocar l'espatlla de l'enemic i dir que rebenten de "joia" i de "satisfacció", i que estan disposats a fer tasca patriòtica sanejadora, els de la Lliga—i amb ells els de la Dreta i fins els mateixos radicals—ens consta que tenen un rei al cos.

I amb els homes que tenen reis al cos—bestiar, avui, completament desacreditat—, no hi poden ni deuen tenir hi tractes aquells qui al cos hi porten un esperit de justícia, de democràcia i de llibertat.

AGUSTÍ COLLADO

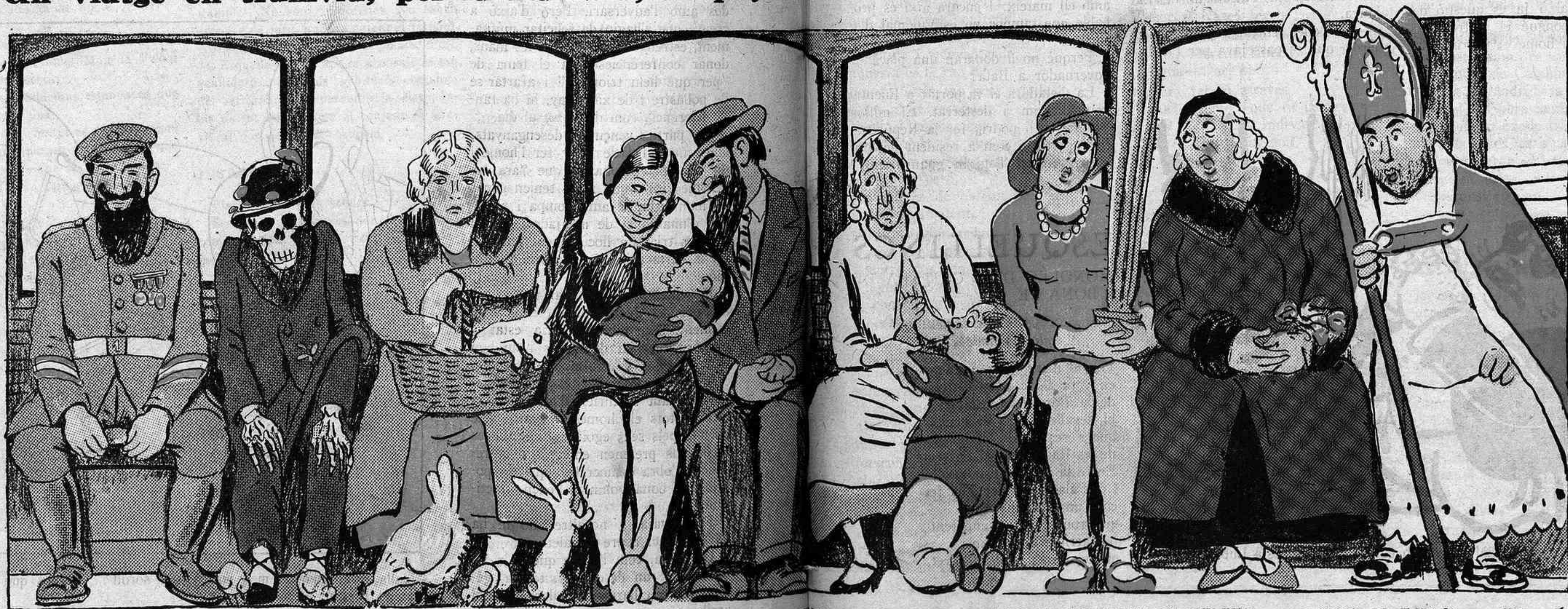

—Calla, nano, que el meu mal no vol soroll.. Ja saps que no m'agrada l'Himne de Riego.

PERTENECE A LA BIBLIOTECA DEL ATENEU BARCELONÉS

Un viatge en tramvia, per la Rambla, al pujar Colon i a l'arribar a la Plaça de Catalunya

Vuits i nous i cartes que no lliguen

La Lliga ja ha celebrat el seu gran banquet, per festejar la seva gran victòria en la que perdé esplèndidament les eleccions.

Francisquet d'A. Cambó, així que va aixecar-se a parlar, va ésser copiosament aplaudit per tots els lliguers, farcits de menjar i d'esperances. El varen aplaudir, no pel que anava a dir, doncs tot el que digui aquest gran i etern equivocacat no té cap valor, sinó pel "tour de force", per la barra que representava presidir aquell banquet. La pell groixuda de Cambó ens fa pensar en aquell senyor que va anar a trobar el sastre, i ensenyant-li una levita molt tronada, li digué:

—Vostè creu que d'aquesta levita se'n pot fer un "sobretudo"?

—Home, si vol, sí, senyor...

—I, ¿quedarà bé?

—Home, veurà... Això depèn...

—No es coneixerà que ha estat una levita?

—Home, veurà... Es clar que sí...

—I no hi fa res que la roba sigui tan vella?

—Què vol que li digui... Es clar que sempre fóra millor que fos nova...

—I, és podrà portar?

—Ah, veu; això ja és qüestió de bemols!...—respongué el sastre.

Doncs bé: un home es pot equivo-

car una i cent vegades, fins pot fracassar, i quedar en una posició ben dolenta. Tot això és humà.

Ara que banquetejar una derrota i felicitar-se dels resultats desastrosos obtinguts, això ja és qüestió de barra i no res més. I per barra, Cambó. En lloc de fer política, faria millor d'anar a contractar-se a l'Olympia, per a fer treballs de barra fixa...

UN ESTIRABOT DE VIVES

El malaurat mestre Vives era un home d'un gran esperit, i són molts els estirabots que podríem contar d'ell.

Fa pocs mesos, es queixava de la invasió de la música negra, americana i anglesa.

—Aneu allà on vulgueu i sols sentireu tocar "Blues", "One Steps", "Rags Times", "Charlestons", etc. Jo ja no vull escriure més amb clau de sol, de fa ni de do.

—Doncs, ¿amb quina clau escriurà, don Amadeu?—va preguntar-li, tot estranyat, un company seu.

—Amb clau anglesa...—respongué, molt seriosament, el malaurat compositor.

DE QUIN SEGLE DEU ESSER?

L'altre dia, uns turistes estrangers es varen presentar al museu del Parc, avui convertit en Parlament de Catalunya.

—No poden entrar—els digué un guàrdia que es passejava per l'hall.

—Per què? Venim a veure les antiguitats...

—Ja comprenc... Hauran d'esperar-se fins dimarts. L'antiguitat més gran de tot Catalunya, el trasto més vell de la ciutat, és el senyor Abadal, i no serà aquí fins aquest dia. Ara l'estan restaurant, perquè faci una mica de goig el dia de l'apertura del Parlament... Ja el veuran; almenys té dos o tres segles...

—Caram!; digui, doncs, que deu ésser contemporani de Lluís XV o Lluís XVI...

—De Lluís XVI, diu? Fugi, home; de Lluís Mejía i tot!...

NO CANVIARA MAI!

Unamuno ha quedat tot descansat. Ja ha donat la seva conferència. Ja ha despotricat contra el govern, contra Azaña, contra la República i contra tot. S'ha eternit davant la suspensió d'"A B C" i de la Premsa monàrquica.

"La cabra tira al monte", diu un adagi castellà. El mal està en que no s'hi quedi. Pel bé d'Espanya, tots els parlamentaris haurien de donar sempre la raó al savi de Salamanca, per a acabar amb la contínua bilis de don Miquel. Perquè quan no hi hagi amb qui barallar-se, es barallarà amb ell mateix. I encara així és probable que tampoc no estigui mai d'acord.

Perquè no li donaran una plaça de governador a Bata?

La dictadura el va portar a Fuenteventura com a desterrat. El millor honor que li podria fer la República, fóra portar-li com a resident general a perpetuïtat. Tots hi guanyariem...

ANEM

ESQUELLINCS

MONOLEG D'UN CIUTADA DE BONA FE

A l'enterrament del més gloriós amic català

Fou al matí d'un diumenge: en vers als carrers estrets de la Barcelona vella, hi devallen glops de gent que s'escapen de les gorges de les Rambles i els Passeigs. Entre la caixa d'estalvis i el Palau, prompte s'ha fet com un estanyol humà que roman força impotent per arribar als corriols que el Palau mena de dret,

—Per Déu, senyor Macià! Vagi amb cuidado amb aquesta Llibertat...

Amadeu Vives és mort

Amadeu Vives, és mort. Ha mort en terres de Castella—que tan acollidora fou per ell—, lluny de la Catalunya cantada en "L'emigrant".

Ha mort en plena glòria i quan d'ell podien esperar-se encara dies triomfals per al teatre líric.

No cal recordar aquí totes les seves obres. Bé prou les recordeu vosaltres, des de "Don Lucas del Cigarral" a "Doña Francisquita".

Amadeu Vives era un dels músics més notables de la nostra terra, i havia posat amb les seves obres molt alt el nom de Catalunya.

Mort a Madrid, la vigília de l'estrena d'una obra seva, les seves despulles en un èxode tristíssim han tornat a la mare terra catalana.

Fou un gran artista i un gran amic d'aquesta casa.

Descansi en pau.

doncs, ja d'ells ve la maror de la gent que els envaeix. Què motiva tal munió? Què convoca tanta gent? Que esperen que en marxa es posi el cotxe fúnebre que s'ens emporta al cementiri les despulles de l'Inmens, el Gran, l'Únic, el Sublim Músic que hem perdut adés, i vol unir-se al seguici, aquella munió de gent. Ja el fèretre, del palau sàrt, pietosa el segueix la triada comitiva que l'homenatge li ret d'acompanyar al cadàver fins al estatge darrer. La comitiva la formen nostre illustre President, el Governador, l'Alcalde, diputats i consellers: representació d'autors que ha vingut expressament de Madrid. Però, i els nostres a on són que no els hi veig? Músics? Ja n'hi van de músics. Actors? Ai, que són poquets! Cantants? No n'hi veig pas gaires! Ah, bé, vaja! Ja ho comprenc. Com que no hi ha a Barcelona actualment, sinó tres companyies de sarsuela, sens comptar la del Liceu, que justament per tenir artistes catalans, és discutida i menyspreada, aquesta és la raó de que hi hagin tan pocs artistes lírics al enterrament. Però el públic, que els "Borbonics" anys i anys fa que aplaudeix, i el poble que sap que un geni instituible perd, tan pobres de patriotisme acudiran amatents, a retre l'últim tribut a aquell que no veurà més. I entre dos rengles nodrits d'homes i dones, s'segueix la comitiva. Al seu pas no s'hi ajunta ningú més! Ai, amic Ignasi Iglésies! Tu, que en altre trist moment digueres que "Barcelona, sabia enterrar molt bé" si haguessis vist el seguici d'en Rusiñol ara aquest, tu, tot sensibilitat, tot cor, potser amargament ploraries la fredor que avui glaça al poble teu. Tu, fores l'últim que vares fer vibrar el cor de la gent i la massa popular va acompanyar-te. Per què

No enfondim el comentari i seguim l'enterrament. Ja som al Passeig de Gràcia on el dol es despedeix. Davant mateix de la Lliga ia Presidència s'extèn. Uns quants centenars saluden. (devien ésser milers!) miraven a un costat i altre i poden observar que a la dreta hi ha l'Esquerra i la Lliga a l'altre indret. Per fi es despedeix el dol; alguns, fins l'últim moment, acompanyen el cadàver i els "amics del mort, els que junts en la candidatura van posar els seus noms i el d'ell, retirant se del balcó s'en van anar al banquet, dient allò d'en Bretón de los "Herreros", en vers: "Derramemos una làgrima a la memoria de quel que fué nuestro amigo, y luego nos iremos a comer!"

Idoltrat mestre Vives!

Mai oblidat amic meu!

Vas abdicar la ironia

en el teu darrer moment!

Potser no vas ésser just!

Potser no vares fer bé!

Rep el meu darrer record

cordial, fervent, sincer,

i si guaites ací baix

procura fer-ho através

d'aquell "lente" que tu usaves,

i que en deies l'"Indiscret"!

A través d'aquell cristall

les coses es veuen bé!

JOAQUIM MONTERO

Estampes barcelonines

EL PARE ETERN

Tothom coneix aquell vell de les barbes patriarcal i capell "hongo" d'un color de terra d'escudelles, que tan aviat al Passeig de Gràcia fulmina contra l'aristocràcia—perdoneu el ripi—com a qualsevol carrer del districte quint anatematitza, com altre Jeremies, al primer que passa.

Hem volgut saber d'ell i mai hem pogut esbrinar qui, i què és. Uns nens diuen que és un torrat vulgar; d'altres, que té una formació i una cultura, però que fa el ximple.

L'altre dia, però, ens féu molta gràcia. Després d'escandalitzar una mon-

ja, en nom de don Quixot, assegurava que era el Pare Etern.

Uns guàrdies, que en aquells moments passaven davant d'aquell bar del Carrer Nou, sense cap mena de respecte a la seva alta jerarquia, el convidaren a seguir-los...

I sense fer-se pregar gens, aquelles barbes apocalíptiques acataren les disposicions dels representants de l'autoritat, i la seva blancor desaparegué entre la colorina lluminosa dels anuncis del Carrer Nou.

Ara que, a dir veritat, desitjariem no veure'l més a cap districte de Barcelona. Una misèria així, tan si és fic-

París-Barcelona, Barcelona-París

En Francisquet es veu que no pot oblidar el de Fontainebleau.

tícia com real, no ha de desentonar dintre el ritme de la ciutat, desperta o dormida.

UNA PARELLA TRISTA

Feia molt temps que trobava pel camí quotidià aquella parella que em cridava l'atenció per la llur tristesa que els hi esclatava al mig de les ninetes dels ulls i se n'encomanava a l'ànima fins a fer-la posar de pell de galina—si és que l'ànima té pell.

La seva tristesa m'anava obsessionant i jo huria acabat essent un trist i un soltari en veure aquelles galtes d'ell sense color, arrugades, eixutes, peludes sempre, i aquells ulls entelats i ensorrats fins al cervell.

Ella anava encara més trista; però aquesta trista afinitat els hi devia encomanar un mateix sentiment i es veia com s'estimaven: tristament; però s'estimaven...

A la Font d'en Fargas hi ha una aigua molt bona; però la Naturalesa, un xic gangosa, la dona amb comptagotes.

El cap-tard d'aquell diumenge d'agost últim, era calorós i tothom tenia necessitat de refrescar-se la gola amb aquell aigua tan fresca i medicinal alhora. Quan nosaltres arribàrem a la cua que el públic feia a la font, tothom protestava.

—Què hi ha?—preguntàrem.

—Aquesta família que no acaba mai.

Miràrem instintivament els "interfectes", causant de la indignació popular... eren aquella parella trista precedits de vuit fills que feien que, també davant el rajolic d'aigua regalada—mai tan regalada—de là Font d'en Fargàs.

Vuit fills! I al darrera d'ells la trista parella!

La moral deu somriure davant d'una parella així. Però la trista parella seguirà trista tota la vida.

LLURÓ

TELÓ ENLAIRE

PREMI "IGNASI IGLESIES"

Sabia tothom que la "fratria" donaria el premi "Ignasi Iglésies" al seu tòtem protector. Així és que el veredict oficial que concedí les 5.000 pessetes del premi de l'autor de "Les Garces" a Josep Maria de Sagarra i a la seva obra "L'Hostal de la Glòria", no ha causat cap sorpresa.

La gent de "La Publicitat" se n'ha endut el premi i les aproximacions: Josep Maria de Sagarra, Carles Soldevila (l'obra de Carles Soldevila, no premiada, és molt millor que "L'Hostal de la Glòria"). Angel Ferran, i àdhuc un redactor del diari savi, amb el talismà d'a-

quest emblema, ha pogut treure el cap. Tot per als de "La Publicitat", concedit per un Jurat de colla. Allò de la "colleta", eh? Pels altres, no res. L'obra de Bartomeu Soler, "Anna Maria", cent colzades per damunt del poema del premi, ni l'han esmentada.

Dolguem-nos del resultat del veredict del primer concurs "Ignasi Iglésies". L'Ignasi Iglésies n'era absent. I remarquem que si en els anys vinents ha de continuar la concessió del premi, cal començar per posar-hi un Jurat competent. El d'enguany—fent una o dues excepcions—era un Jurat de fira, recaptat expresament per a fer-lo jugar com fos. La irresponsabilitat té molts avantatges. Cal treure-li també el caire francament de penya que aquest Jurat tenia. D'ençà que els seus components foren coneguts es pogué endevinar el nom de l'autor que seria premiat, i això és immoral en absolut i és en absolut contraproductiu.

Bones perspectives ha obert el concurs del premi "Ignasi Iglésies" per al Teatre Català! Les obres distingides en primers llocs pertanyen al passat. Entre les noves, segons un veredict de "fratria", no hi ha res que valgui la pena. Els autors d'entusiasme han pogut veure com, una vegada més—àdhuc en concursos d'idealitat—triomfava el fruit del mercantilisme. El que, per tant, havia de remoure les aigües encisades del nostre món teatral, les ha deixades més letals, més de Mar Mort que mai. La petulància buida, la renomada misteriosa i l'enlairament parasitari, han trobat una altra vegada mitjans de fer de les seves i tornar ineficax i contraproductiu un gran esforç, que podia ésser eficaçíssim per al nostre teatre i que no ho serà.

Davant del clan al qual pertanyen la majoria del Jurat del concurs "Ignasi Iglésies", es pot dir: "Ací els teniu; són els que havien de salvar Catalunya, els que es declaraven únics. Són sempre els que, fins en actes trascendentals, com l'acte de la concessió d'un premi que ha d'injectar saba nova al nostre teatre que agonitza per culpa seva, no saben oblidar que formen un interessat bloc ofensiu i defensiu, ni arriben a tenir present que, per damunt del "dóna'm i et donaré", ha de surar-hi un esperit de justícia, sobretot en moments com aquest de cabdal importància catalana".

Han viscut i viuran en plena "fratria". Salut al seu tòtem repartidor de benifets.

NOU

"Barcelona a la vista", dos actes de Francesc Oliva; música del mestre Millàn.

Francesc Oliva ha volgut fer una obra

d'ironia i de sàtira. L'intent era bo, però també era un intent perillós.

El públic no escoltà pas amb goig el que se'n diu "una treteta de drapets al sol". El que passà al Teatre Nou el dia de l'estrena de "Barcelona a la vista" fou això. Una revolta de públic que no volgué escoltar.

El cartells que avisaven l'obra, avisaven ja les tiores. Francesc Oliva en reportatges i entrevistes havia insinuat que la seva obra era una obra de sàtira ben intencionada. La bona intenció, que va més enllà de la paraula càustica, no sabé ésser copsada i la indignació esclatà, una indignació massa brunzent per a ésser vertadera i elegantment reflexionada. Val a dir que l'obra era escrita per a un públic popular i que aquest públic no se li pot demanar tant.

L'obra ben presentada i amb una vedet que ho fa mol bé: Emília Aliaga. I amb un baríton de veu ben plaent: Eduard Brito.

Diumenge a la nit, després d'un violent escàndol, l'obra de Francesc Oliva fou definitivament retirada dels cartells del Teatre Nou. — —

POLIORAMA

Ortas i Muñoz Seca segueixen de braçet, com sempre. També ens trobem davant d'una obra nova, tan descosida com sempre i tan facciosa com totes les de l'autor, encara més si hi cap "Te quiero, Pepe"!

Espectacle ple—Ortas i Muñoz Seca—, conjunció perfecta del que és el teatre actual que fa guanyar diners.

WORK

ESQUELLOTS

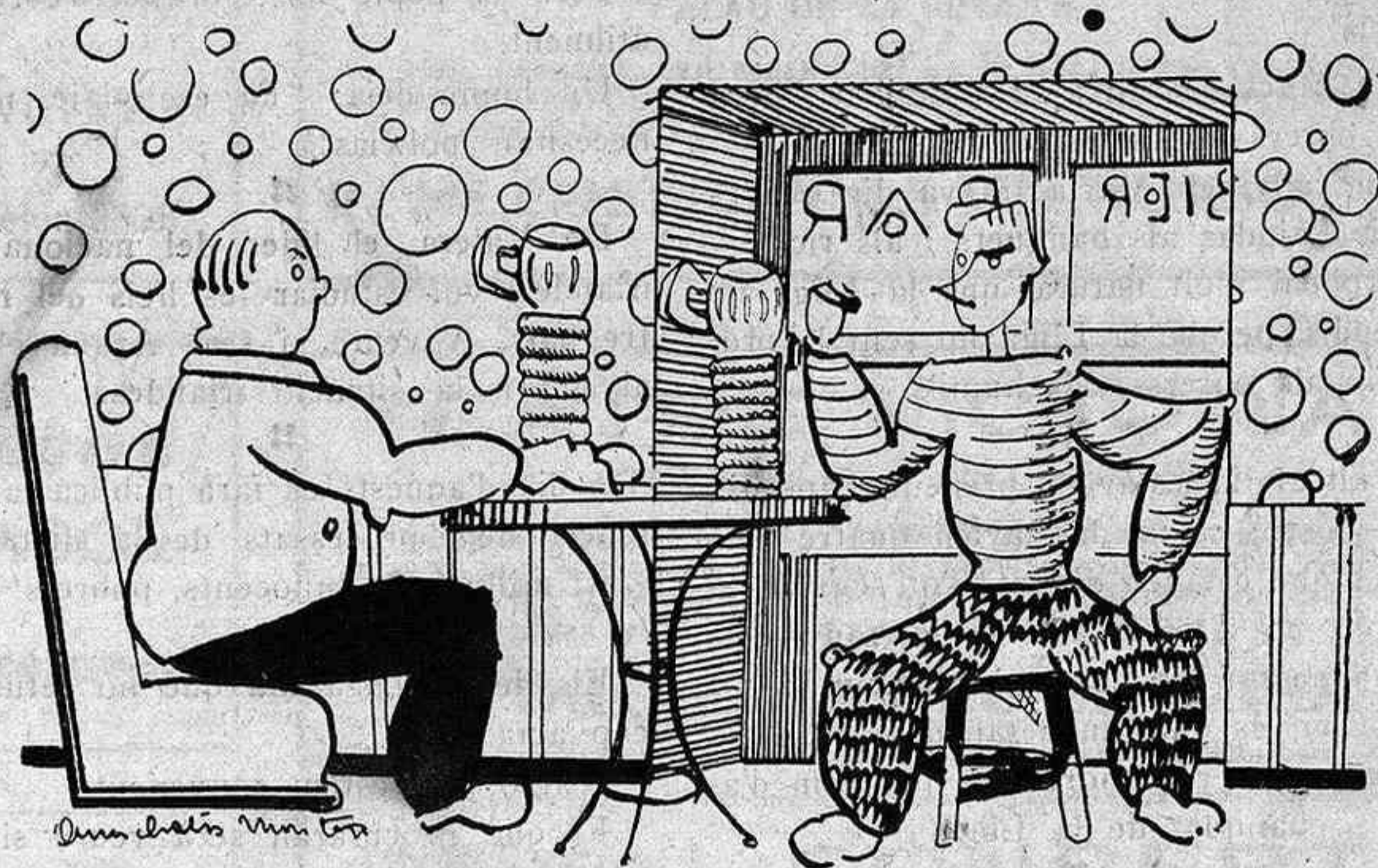
El senyor Esteve encara no està convençut de l'estabilitat en la República. El senyor Esteve encara va fent a la República una guerra sorda; una vegada per genes de fer-la; altra vegada per por...

El senyor Esteve no edifica, no construeix, no obra negocis nous, no dona als negocis ja existents l'impuls adequat.

El senyor Esteve encara no les té totes; encara dubta.

Si és per ganes de fer la guerra, demostra que és un pobre subjecte. Si és per por, de què té por?

El procedir del senyor Esteve no és gens edificant. L'absència de cinisme li fa resaltar una sensible manca de cultura. No sap el que fa. No sap amotllar-se als temps moderns. Desvarieja.

—Ja saps que els monàrquics es tornen a bellugar?
—Es que a Villa Cisneros hi falta gent.

Senyor Esteve, això no pot ésser. Vostè, com tot mortal, té un deure; té una missió a complir. Vostè ha d'enaltir-se i ha d'enaltir al poble que l'ha vist néixer Creguins; fora por, si això, més que tot és por. Prengui una injecció tonificant de bon sentit, que això calma molt els nervis, i pit fort per engrandir a Catalunya i Espanya.

Veurà com resta més tranquil

✱

Les Llucietes barcelonines estan preparant-se per a celebrar la festa de l'agulla.

Juventut; alegria; cares boniques i coscos blincadissos, heus ací la festa de l'agulla.

Es una festa genuïnament barcelonina.

Que per molts anys, gaies Llucietes pugueu celebrar tan bella festa amb tota llibertat i autonomia.

✱

Hom diu que tornaran a celebrar-se a Barcelona les Fires de Mostres.

Es per a congratular-nos.

Barcelona, i Catalunya, necessiten d'aquests esplais comercials tan indispensables a tota ciutat gran i a tot poble genuïnament productor.

Mans a l'obra, doncs, i que les noves fires eclipsin les passades.

I això, ara, convé més que mai.

✱

Contínuament llegim a la Premsa.

Cambó ha anat a París. Cambó ha tor-

nat d'Estocolm. Cambó va camí de Síria. Cambó regresa de Turquia. Cambó, cap ací, Cambó cap allà.

Cambó sembla el cul d'en Jaumet.

Però, per què tanta bellugadissa? Per fer, cada dos per tres, uns pronòstics que sempre fallen?

Voleu dir que per això s'ha de córrer tant?

✱

En tocant a fer àpats, no hi ha pas qui passi la mà per la cara de la Lliga.

Ara, per no perdre la costum, han fet el de l'homenatge.

L'homenatge, de què? Ells ho saben. Qualsevol dia faran l'àpat dels tupins o de la morra.

La qüestió és demostrar que existeixen, i, per això, no hi ha millor manera com ficar la cullera a l'arròs.

Ens hi juguem un peix que aquesta vegada, com sempre, han tingut més comuns que vots.

✱

L'assumpte de l'evassió de capita's dona molt que fer, o quan menys, molt de diner a remenar.

Totes les fiances són de milions.

Tira peixet. Però, vaja; si la justícia no reparteix pel poble aquests milions, no en farà un pam de net.

Que les fiances siguin d'aquestes quantitats, figureu-se el que hi ha al darrera.

Vinga, vinga; que es reparteixi.

Així no podran evadir-se més.

Escopetes - Bicicletes - Radio
VENDES A PLAÇOS I AL COMPTAT
(Es desitgen agents)
F. BARÓ
Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA
Sucursal a Esparraguera: Sant Antoni, n.º 20

La Lliga no va aplaudir el discurs d'en Macià.

En Macià va dir: "Ha arribat l'hora dels obrers i dels humils"

En canvi en Macià no va dir que es tenia d'ajudar als banquers i als rics.

Trobem molt natural que la Lliga no aplaudís, perquè la Lliga no sent la protecció als obrers i als humils.

L'altre dia estàvem prenent l'aperitiu i al nostre costat hi havien quatre persones que estaven dinant. Tot seguit s'hi apropa un altre amic i tot estranyat de què dinessin tan aviat els preguntà:

—Com és que dineu tan de jorn, i els amics varen respondre: Es que hem d'anar al banquet de la Lliga.

Josep Tarradelles és un senyor que es parteix en tres; fa l'impossible per sortir-ne de tot.

Ara amb l'arrenjament del Parlament Català (que dit sigui de pas, és un dels millors d'Europa) ningú pot dubtar de la seva activitat.

Homes com Tarradelles són els que fan falta.

El cap de policia es queixa del poc civisme del poble quan hi ha un "atraco"

Però el poble no està per rebre inútilment.

Un home deia: "Pa ese viaje, no se necesitan policías!"

De Valera, el líder del nacionalisme irlandès, vol estudiar les lleis del nostre país. A veure si serà Azaña el que arreglarà la situació irlandesa.

Un dia d'aquests es farà pública la sentència dels processats de la dictadura. Al millor són innocents, pobrets!

Els de la Lliga diu que no refusaran cap acta.

D'això ja n'estem convençuts.

El que procuraran serà veure si n'afeguen alguna més.

Diuen que es dicten unes ordres sobre la venda de torrçons.

Ai, mare de Déu! Si no podem rosegat pa, perquè ja ens hem venut fins la dentadura, què en farem dels torrçons?

Els estudiants fan aldarulls, amb l'objecte d'aconseguir que s'adelantín les vacances.

Aquests estudiants que en lloc d'estudiar sols pensen en festes i xarangues

han d'ésser els homes de demà... i molts d'ells, o no acaben la carrera, o si l'acaben, són uns rucs que no es destaquen mai de res.

Es la joventut moderna! Quan posaran un xic de seny.

Ja s'han celebrat al Parlament català, i encara no hi ha hagut cap escàndol, les primeres reunions.

No estem a l'altura del Parlament espanyol.

Ja n'aprendrem!

Un home que està estudiant la pròxima divisió territorial damunt d'un mapa.

Un jove dels de nova fornada s'hi apropa i pregunta:

—Per trobar més aviat el nom dels pobles, no seria millor que estessin per ordre alfabètic?

En Fanjul l'ha emprès a cops de puny contra un diputat. Diu que el diputat li va dir: "Ves a prendre Fanjul!"

Imp. "L'Esquella", Om, 8, Barcelona

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRÉS COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessetes

DICCIONARI

**Català-Castellà
Castellà-Català**

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes.

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23 Telèfon 23692

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, èxit sensacional de la primeríssima «vedette», de fama mundial GLORIA GUZMAN i de l'actor còmic Rafael Arcos, amb la revista de Vela, Sierra i mestre Alonso,

MI COSTILLA ES UN HUESO

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

TEATRE VICTORIA

COMPANIA DE LLUIS CALVO

Avui, divendres: NO HI HA FUNCIO per a donar lloc a l'assaig general de la sarsuela en dos actes, del popularíssim autor del centenari èxit EL RENEGADO i EL CANTAR DEL ARRIERO, Adolf Torrado, música del not: bilíssim mestre Modest Rebollo.

LA DULZAINA DEL CHARRO

DICCIONARI Català-Castellà Castellà-Català

Per A. ROVIRA I VIRGILI Preu: 15 ptes.

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384
Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques
Cabaret d'1 a 4 matinada
ORQUESTINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies seients: FORMIDABLES DEBUTS

**Vera Frey - C. Marin - Marina López - Delvo and Delva
Zynaray et Monicla - EMILIA PRAXEDES**

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats
DETALLS PER PROGRAMES

FEROTYL

Especific de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pur, rigiandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfors, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

**PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECIBIR
LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS**

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en
discos

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

—Per fi et torno, Catalunya, lo que et varen prendre fa doscents anys.
—Gràcies, Macià. I penseu, al seguir la vostra tasca, no ésser febles, amb els no republicans i falsos catalans.